

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шл. 143.322
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в разі 450 зод.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словацькій 20 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зод.

В СПРАВІ ОГолошень
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Замах.

Львів, 17. лютого 1927.

З кореспонденції, поміщеної перед кількома днями в нашому органі, наш загал довідався про плян чеського уряду перенести столицю українського Закарпаття з Ужгорода до Мукачеве, за чим криється інший, далеко небезпечніший намір, спрямований виразно проти найістотніших інтересів українського народу: це плян прилучити Ужгород з решткою ужанської групи до Словаччини. Наш кореспондент пише тоді, що мукачівські жиди, йдучи змаганням чеських централістів на руку, сильно побиваються за перенесенням столиці Закарпаття до Мукачеве, а далі, що замах на загарантовані автономні права й цілість цієї країни викликав величезне обурення у всіх кругах українського населення.

З надзвичайних видань ужгородських газет, що наспіли до нас, справді бачимо, що Закарпаття мабуть уперше від часу прилучення до чехословацької республіки заворушилося незвичайно живо й енергійно виступило проти затії зєдинення чесько-словацьких централістів. Після протестів представників усіх центральних установ і легітимованих заступників Закарпаття в обох пражських законодавчих палатах, про що вже у нас була мова, забрала в цій справі голос і Центральна Руська Народна Рада, та сама надпартійна установа, що в 1919 р. проголосила прилучення закарпатської країни до Чехословаччини. На своїй засіданні з 5. ч. м. Ц.Р.Н.Р. рішила виплати до всіх політичних чинників терплячі рішучий протест проти замаху на автономію і цілість Закарпаття, а крім того віввала всі сили й інституції, села й міста до солідарного спротиву і масових протестуючих зборів і віч у цій переважній справі.

З меморіалі Ц.Р.Н.Р. до през. Мачарика, міністрів, послів і сенаторів кажеється м. ін.: В договорі між п'ятьма великими державами і Чехословацькою остання виразно зобов'язалася зорганізувати Закарпаття в окрему автономічну одиницю і надати їй якнайширшу самоуправу з власним соймом, що матиме законодавчі права. Територіяльна комісія мирової конференції в Парижі визначила границі між Закарпаттям і Словаччиною. В так званім «Генеральнім Статуті», що його Чехословацька видала після прилучення до неї Закарпатської України, чл. уряд зобов'язався захищати цією країною, іменуваною урядом цією країною, іменуваною в відкликуванні урядовців і т. д. Від часу підписання договору минуло вже повних сім літ, але й зони території Закарпаття не усталена, а до того часті її самовільно і проти волі населення прилучено до Словаччини. Виборів до сойму взагалі не розписувано, нічомусь переведено — проти постанов статуту — вибори до парламенту. Після уступлення першої Директорії, якої взагалі не іменовано, упраліє країною номінально губернатор, що не має ніяких урядових і є лідером в руках чеських урядовців, якими заповнена ця країна. І т. д. і т. д.

Проти цього того протизакон-

ного стану на Закарпатті і проти нових чеських посягань на нашу землю, що стоять мабуть у зв'язку з недавнім заключенням чесько-словацьким порозумінням, в жертву якому мав би піти Ужгород з найближчою околицею, — Ц.Р.Н.Р. заклала торжественний протест і поставила домагання до Праги виповнити у відношенні до нашого народу всі прийняті на себе зобов'язання. На випадок несповнення її домагань Ц.Р.Н.Р. заявляє, що зробить усе можливе і вживе всяких

засобів для оборони законних прав українського народу.

Українське громадянство на всіх просторах української землі і поза нею слідить бачно хід цієї оборони українського населення Закарпаття перед новим чесько-словацьким замахом на його права і його територію, бажаючи йому з душі повного успіху в цій нерівній боротьбі. Прийде час — ми віримо, що він не за горами — коли ми зможемо подати нашому «раненому братові» і нашу помічну руку.

З соймової трибуни.

Промова посла Бориса Козубського, виголошена в польському соймі дня 5. лютого 1925. р. в часі дискусії над бюджетом міністерства внутрішніх справ.

Високий сойме! В імені Українського Клубу заявляю, що мій клуб буде голосувати проти бюджету міністерства внутрішніх справ. Тим виконуємо ми волю українського народу, як того, що замешкує Волинь, Холмщину, Полісся і Надлішся і який нас вибрав своїми голосами до сойму, так і того, що замешкує Східну Галичину, а який не брав участі у виборах до польських законодавчих установ з причин міжнародного характеру.

Український народ не має найменшого довіри до міністерства внутрішніх справ і до підчинених йому органів, а то: до політичної адміністрації і до її інстанцій та до державної поліції. Що більше, між во внутрішніх справ є установою, що у відношенні до українського народу виконує роль поліції, який при допомозі багатів хоче змусити український народ любити польську державу.

Травневі події не принесли полегшів, але навпаки — погіршили наше положення. Не справдилися заяви тих, що проводили моральну революцію в супротиві свисту кулі і свисту батога маршала Писудського. А вони заявляли, що новий уряд зриває зі старою системою нищення національного життя т. зв. національних меншостей. Сталося те, в що ми не сумнівалися. Словом з великої хмари впав маленький мазень дощ. Покористуючись увагою тепер у Польщі термінологією: замість «легкодів» і зловина публічного гроша прийшли «бунівники» і «мовники» («жувальники» і «голосої»). Прийшли на те, щоб задовольнити свої ідеї аспірації та повести у відношенні до українського і білоруського народу й надалі політику повної екстермінації як попередні уряди. Органи державної поліції, підчинені між во внутрішніх справ, наслідують постанови конституції польської республіки, а зокрема постанови арт. 97, який звучить: «Обмеження особистої свободи, а передовсім особиста ревізія й арештування допустимі тільки у законно приписаних випадках, у законно передбачених способі і на основі доручення судової влади. Якщо судові доручення не могли бути видані заразом, то повинно бути доставлено найпізніше протягом 48 годин з поданням причин ревізії або арештування. Арештування, яким протягом 48 годин не доручено на письмі за підписом судової влади причин арештування, відносять негайно свободу».

Польська влада арештує масово громадян української нації без дозволу судової влади та перетримує їх цілими тижнями в поліцейних арештах без пересуду і без відставлення до суду. Побой і в тюрмах і на поліцейних постеруках не уступають. Кожен поліцейний процес відкриває законну поліцейську камеру з їх катуваннями арештантів і катуваннями позитивних поліції агітаторів. Але бють і поодинокі поліції. Польські постеруки Домбровицького повіту Володислав Домбровський скатував селянина зі села Селець, домбровської волости Кирила Охонька. Дня 12. вересня м. р. командант постеруку Жегана, Крем'янецького повіту скатував в'язню жинку Атаназію Тумову, що спричинило передчасні пологи. Дня 5. серпня м. р. в містечку Литовський Камінь, берестейського повіту поліція ч. 865 і 327 побилі в ділянці спокій селянина Степана Воронюка-Омельчука. — 8. вересня м. р. командант постеруку в Черняхіві, берестейського повіту, Пасторський скатував агентам сільського уряду побилі до неприємності селянина Гіпсіма Копачинця.

Поліцейні органи переслідують також український просвітний рух, про що свідчить між іншим заборона крем'янецький «Просвіті» влаштувати просвітньо-кооперативні курси, розгортаючи приватних збірних лекцій в громадській школі, коломиїського повіту. Забороняють вони українському населенню вносити шкільні декларації з домаганнями української мови навчання. Щоби не бути пустословним, наведу один факт. Поліцей Кароль Тавадай сконфіскував 30. грудня 1926 р. гром. діяча села Підсанки, львівського повіту, шкільні декларації з домаганнями української мови навчання в народній школі, а повернув їх шойно по речинні законного рношення і таким чином уможливив своєчасне анесення декларації. — 30. листопада і 1-го грудня 1926 р. вказано на постеруки поліції в Острові мешканців села Віля, зловбуїського повіту, Сергія Петрука й Івана Власюка для переслухання, на який підставі, від кого, коли, та де вони отримали тексти подання до міністерства освіти в справі заснування української школи.

Державна поліція, щоби витягти свою гнучкість, арештує масово, особливо на Волині, українських селян-націоналістів під замітом комунізму. Взагалі всяку працю над національним усвідомлюванням українського народу трактує влада як комунізм, бо він є найкращою покривкою для репресій. До них не врегульована на українських землях справа горожанства і з тої причини маса українців не має ніякого права горожанства і наріжена на всіляке переслідування з боку адміністрації. В ділянці самоврядування панує сваволя першого ліпшого старости. А незатвердження виборних дїятів і старостів стало нормальним явищем. Для характеристики відносин польської влади на тзв. «кресах» до місцевого населення наведу сляну промову одного зі «зразкових» повітових адміністраторів, а то: крем'янецького старости п. Робакевича. Цю промову виголосив він 30. жовтня м. р. на конференції учителів народних шкіл у Крем'янці.

«Чуюсь щасливим — казав він — що маю можливість витати сячів польської культури серед ворожого нам варварського населення, яке підбурюють усіма темніми силами, протидержавні агітатори. Я готовий радо поділитися з панями моїми враженнями і намірами, щоби і на будуче виступати спільними силами. Дотепер працюють на Волині дві просвітні установи: польська «Міцек Школьна» і «Просвіта». Я примушений підкреслити, що діяльність першої слаба, з двома, трома винятками, тоді, коли «Просвіта» розвивається постійно і дуже швидко, а навіть погубно для населення. Дивився я на організацію «Просвіти» через нальці, доки вона не ввійшла на шлях політики, підбурюючи населення проти держави. Тепер маю навагу прилучити до ствердженні, що мусів до деякої міри наложити на неї свою руку. Бо належить кінці отверто признати, що тепер «Просвіта» не є нічим іншим, як лише комуністичним клубом, а керівники «Просвіти» є підступними комуністичними агітаторами, що роблять з доручення і на користь комуністів. Дав я собі слово честно боротися з тими темними силами, аж до реорганізації «Просвіти», або до відкритого її знищення. Населення і загал андичайних членів «Просвіти» відчуває інстинктивно погубність цієї, яку поширюють провідники «Просвіти», про що свідчать ошозні члени «Просвіти» до тепершньої Ч.Р.Н.Р. у нас, як те, зі сущим

го і службового обов'язку мусів я прино повновати деякі репресії відносно деяких осіб з того табору, що ворожить державі та місцевому населенню. Громадянським обов'язком учителя, незалежно від національності, є протидіяти і поборювати ті впливи. Горячо визнаю Вас, панове, до боротьби з тими «Просвітами», огнищем комунізму. Старайтеся вступати до них, опановувати їх, або змисти, знищити, як хороботворчі бачилі. Знаю собі справу з того, що для многих з Вас та справа дразлива, але я переконаний, що можна бути «руским» патріотом, жидівським, або жим іншим, а рівночасно ширим польським державником. Як керівники польської «Міцек Школьна», можете опанувати людність розмовами, газетами, книжками, «руским» співом. Розбудіть для себе довіру населення, виховуйте не лише дітей, але й дорослих. Вирвіть населення зпід впливу тих темних сил, що пишуть нарід ширенням комунізму. Час уже покінчити з варварством з варварським сходом, учитель мусить бути розсадином західної культури».

Так промовляв без фігових листків «кресовий» самодержець на українській землі значючі добре, що на чолі «Просвіти» в Крем'янці стоять не комуністичні агітатори але українські національні діячі, яким без ніякої підстави каже пан Робакевич прилучно клевету ширення комуністичних гасел. Даві, досі не відкликано обіжника міністра Ратайського, що забороняє влаштувати справоздачі віча послам на Волині та Полісії. Політична влада першої інстанції і державна поліція перешкоди політичний український рух. Українським партіям у Східній Галичині забороняється влаштування віч і відбування довірчих зборів на основі § 2. закону про збори з дня 15. листопада 1867 р. з громадян, що їх скликають, позивають до карино-судової відповідальності. Мало де місце в повіті Старий Самбір, Броди та інших. Інша річ, що суди зайняють громадян, але поліція осягає свою шль при допомозі терору відносно членів українських національних партій. Поліція через передостачу заняття творить політичні процесу арештуючи сотні невинних людей, як це було минулого й бжучого року на українських землях. Щоби згнобити Українське Національно-Демократичне Об'єднання, політична поліція у Львові а також воєводство послуговується мінімальним ревеліями людшини першою хорої д-ра Володимир Бачинського. Витворюється така ситуація, що центральна влада перестала з ним конферувати з причини його хороби, поліцейна влада послуговується ним далі, як своїм сліпим знаряддям. Таке поступовання є у великій мірі неморальне і компромітує методи правління міністра внутрішніх справ і табору «моральної савації».

На відповідальних становищах у політичній адміністрації і в державній поліції є далі есенціальні нуїди, які далі виконують накази вихлопників і иніть український рух. Такі відносини панують у поліцейній поліції всюди на українських землях, а зокрема у львівському воєводстві. Ще дня 29. липня 1926 р. вінні посол С. Хрушівський інтерпеліцію в справі провакційних практик поліцейної поліції у Львові. Винюмники арештувань визначних членів партії Українського Національно-Демократичного Об'єднання в часі травневого перевороту інспектори Мітлер і Саванський осталися далі на своїх становищах і далі ведуть проаохайну роботу, а міністр внутрішніх справ не дав по нинішній день відповіді на внесену послом Хрушівським інтерпеліцію.

Спеціальні заходи зуживає уряд на те, щоби обмежити свободу української преси. Програми всіх найкше українських партій піддали цензурі, або частинний конфіскації. Цікаве те, що в програмі Українського Національно-Демократичного Об'єднання сконфісковано також уступи аналогічні до тих, що не піддали конфіскації в царській Росії у програмі польської національно-демократичної партії («narodowo-demokratyczne stronnictwo») в 1907 р.

В статті газети «Діло» під назвою «Програма Українського Національно-Демократичного Об'єднання» сконфісковано частинно, або в цілості сидуючі уступи:

1. Політичні справи.

З Товариства взаємних обезпечень „Дністер“.

Дирекція Т-ва „Дністер“ повідомляє отримавши від П. Т. Членів, що згідно з § 12 уст. 3 і § 20 уст. 3 закону про примусові обезпечення — мають члени виказатися з часі стипендії складок для ПДУВ т. е. до кінця лютого 1927 р. в уряді громадських своїх викупленою, важливою і обов'язковою в тім часі поліцією на обезпечення будинків в Т-ві „Дністер“.

Усі члени Т-ва „Дністер“ повинні виконувати отсей законний обов'язок і безумовно у повній рішучості виказатися своїми викупленими, важливими й обов'язковими в тім часі поліцією Т-ва „Дністер“ в дотичних громадських урядах.

Лише одиниці відділ ПДУВ в Тернополі зявляють спеціальні контролі поліції Т-ва „Дністер“, які поручає нехвалити своїм інструкторам чи там громадським урядам. Цей спосіб контролю не покривається з законними приписами, та коли така контролі не буде відповідно заповнена, то очевидно члени „Дністер“ не зможе виказатися своїми викупленими полісими. Тому то усі наші члени повинні поступити так, як закон велить, т. е. виказатися, як вище подаємо, своїми викупленими і важливими полісимами в громадських урядах, а поки що допильнувати, щоб контролі їх викуплених поліс не оминула.

У місті Львові мають члени Т-ва „Дністер“ виказатися своїми викупленими, важливими і обов'язковими у тепершній часі полісимами — згідно з оголошенням виданого розпорядку магістрату м. Львова — надалі до 1. марта п. р. у відділі ПДУВ, вул. Воєвожських ч. 11, в урядових годинах, а також ввечері від 5—730 год. Рівнож в тім часі можна вносити рекламні дотично всяких неясностей випливаючих із обезпечення в ПДУВ.

Згідно з законом про примусові обезпечення мають власники будинків вносити всі рекламні самі у власні імені безпосередно до відділу ПДУВ, а відділ до префекса ПДУВ в Варшаві, а отже на випадок некорисного вирішення до міністерства скарбу в Варшаві. Тому то члени товариства повинні із цього користати і відносити безпосередно згідно з законом до вище зазначених інстанцій у всіх справах, що відносяться до обезпечень ПДУВ.

Вкінці зауважимо, що члени Т-ва „Дністер“ обезпечуючи в огневій відділі Т-ва „Дністер“ свої будинки в дотепершній висоті, як рівнож динамічності, збіже і пашу на цілу вартість, повинні користати з окремого відділу обезпечень від крадіж з вломом, аголошуючи своє майно до обезпечення, а також повинні користати із Банку Кооперативного „Дністер“, віддаючи готівку на ошадність, чи там у потреби затягуючи позички. Годиться зауважити, що Банк Кооперативний Т-ва „Дністер“ оснований і призначено виключно для членів огневого товариства. Відай лишини є це відносити, що у загальній інтерес повинні члени Т-ва „Дністер“ нахвалити і прочих співгромадян покористуватися своєю одинокою асекураційною інституцією.

Дирекція Т-ва Взаємних Обезпечень „Дністер“.

Дописи.

Пам'ятки. (В справі переходу двох сіл на православія). В ч. 24, у статті під назвою: „Наші „руські“, реферувала Хв. Ред. та „Руським Голосом“ відомість, неначе підписаний з укр. ксендзами завізав на Рівдво в Тиллі старосту з жандармами проти „бунтарів“ з Тиллі й Терстяна та обіцявав людям „руського“ священника і богослуження зі словами „православний“. Очевидно, просто неможливе річ, щоб на саме Рівдво підписаний зі священниками ізиди до Тиллі; неправдою є також, що завізав світські власті; не робив теж ніяких невідомих обіцянок парохіянам у Тиллі. Підписаний був у Тиллі тільки задля перевірки причин сумного кроку, при чому прийшов до переконання, що тут грає роль бездонно несовісна агітація наших „руських“, які, не вдоволюючись знанням наших бідних Лемків матеріально в р. 1914 своєю погубною агітацією, ще й тепер послугуються демагогією і брехнію, чим хочуть нищити нас морально. Але тепер є надія, що нарід уже прозріє та візнається на своїх „фальшивих“ пригодах. — о. Володимир Клока, дукляський декан.

Всячина.

— **Протест собак.** Берлінській міській раді бракує до доброго бізнесу 74 тис. марок. Коли місто має зійти на пси, рішила вона, накласти радше податок на пси. Однак мешканці Берліна сильніше привязані до собак, як до магістрату, і почали масові демонстрації, зашумуючи на шлях своїх любимців надписи: „Протестую проти антисобачих податків!“, „Я також маю право жити!“. Протест зростає своє: податок скасували. Нехай би в нас люди поспробували зв'язатися на власних шлях протестатій надписи про людських податків, певне не помогло би.

Панятайно: Рідна Школа — це народна фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

З концертної сали.

Львівська преса про Любку Колесу.

У „Слові Польським“ п. В. Фріман пише: Молода артистка має без сумніву першорядні козирі відтворчості, а яких назву постійний, чутливий, але не сентиментальний спосіб підходу до свого мистецтва, а також яскравий темперамент (яким пеністка заволоділа) і які надає її грі чимало молодечого запалу та теплого, м'якого ліризму. При цьому її техніка визначається певністю, бо гами, пасажі та тріли як слід вирівняні, а двотони октави та акорди, які бере з мужеським розмахом, проявляють ритмічну дужість. Виступ п. Колеси мав величезний успіх, до чого причинилася у великій мірі цікава програма із творів Гумля, Бетовена, Шопена, Глюка, Сен-Саенса і 5 прелюдій сильно даровитого львівського композитора п. В. Барвінського. Ці композиції визначаються благородним натхненням, великими засобами мелодійної інвенції, із сильно слов'янськими зворотами та ритмічною, гармонійною винахідливістю та вмілістю володіти поліфонією, що є доказом глибокого знання та музичної культури п. Барвінського. Слід додати, що фортепианова культура цих прелюдій є доказом знайомості інструменту та вмілості опрацювати музичні ідеї при допомозі цікавих технічних засобів.

Музичний рецензент „Хвіл“ п. А. Пльон пише: „Нерідко ми вже підчеркували, що Любка Колеса є не лише під кожним оглядом визначною артисткою з озою ласки, а проте користуємо охотно з кожної нагоди, щоб звернути увагу любимої музики на цю артистку... Її гра повна чару та поезії, при цьому технічно досконала, пориває навіть найбільше критичного слухача і дає кожному повне задоволення. Сильний, мужський, а при цьому шляхотний удар, велика, із справжнім розумінням ліній інтерпретація, вироблена навіть у найбільшій подобирих, неохочна техніка та артистичний смак, усе це зливається не тільки у знамениту цілість, але й дуже гарну“.

Зі спорту.

З Українського Спортивного Союзу у Львові.

На загальних зборах Українського Спортивного Союзу дня 23. січня п. р. вибрано таку Спортову Раду: голова — Осип Навроцький, заст. голови — інж. Лев Шепарович, секретар — Іван Панчак, скарбник — Степан Терлецький, архівар — Карло Мулькевич, господар — Дарія Навроцька, референти — Олена Шепарович, Тарас Франко, Омелян Верхола, комісія спортивних суддів — Анатолій Лукашевич, Олександр Саламанчук, Юрій Старосольський, заступники членів Ради — Володимир Целевич, Дмитро Палів, Луць Лесевич, Богдан Мішкевич, провірна комісія — Василь Палів, Іван Волінець, Кость Паньківський.

Рівночасно подається до відома, що в п. н. с. до У. С. Союзу для новосформованих клубів виносить 10 (десять) зол. для секцій 5 (п'ять) зол. Вкладка на рік 1927 виносить для клубів 20 (двадцять) зол. для секцій 10 (десять) зол.

Усі спортові товариства й секції мають доложити всіх зусиль, щоб в їх місцевостях переведено День українського спорту в дні 5-го червня п. р.

Всі клуби ситківкові і секції мають в часі від 15. травня до 15. червня п. р. відбутися класифікаційні змагання. В дні 29. і 30. червня і 1. і 2. липня п. р. відбудуться краєві ситківкові змагання за містечком. Тому знімаємо всіх ситківкарів на провінції, щоб в місцевостях, де вони гуртуються в більший сільський, осноували ситківкові секції при вже існуючих спортових товариствах, есентуально при відповідній кількості ситківкарів — окремі ситківкові клуби.

По відповідній інформації й інструкції в справі „Дня Українського Спорту“ і в справах ситківкарства належить звертатися на адресу: Український Спортовий Союз, Львів, вул. Руська ч. 18 І. п.

† Посмертні згадки.

Емілія з Мальчевських Запичаєва, вдова по пароху в Жолтанцях, упокоїлася в Самборі в 76. році життя. Похорони відбулися 29. січня 1927. В. І. 11.1

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Українського Театру „Промінь“:

П'ятниця 16. II. — Ой не ходи Грицю... Четвер 17. II. — Циганка Аза. П'ятниця 18. II. — Віл. Субота 19. II. — Урись Акоста. Неділя 20. II. — Гетьман Іван Мазепа. Понеділок 21. II. — Процальна вистава: Маруся Богуславка.

Передоруднаційні іспити для кандидатів св. рукоположення відбуваються в середу 23. лютого п. р. о 4. год. попол. в Дух. Семінарі у Львові. — Деканат Богосл. Відділу.

ДРІБНІ ОГолоШЕННЯ.

ІДЕАЛЬНА ПАСТА до зубів КРЕМ ПЕРПОВНИ Ігнатівні Львів. 956 67-2

ПОТРІБНО негайно кількох хлопців до науки механічного ремесла. Ю. Ломана, Сенхелія 9. 1516 2-2

ЕЛЕГАНТ своєрідна і найліпша паста до обуви — жадайте все і всюди. 1481а 3-10

В ВОЄВІДСЬКІМ місті дрогуєрній Фірмі склад матеріалів пошукує негайно управителя на дуже корисних умовах. — Зголошуватися: Ковальський Яків, Станіславів, вул. Матейка 3а. 1526 6 2-3

ЦАГІ Іван Масляник згодить зголоситися в спільний інтересі на подану адресу: Ковальський Яків, Станіславів, вул. Матейка 3а. 1526а 2-3

КАМЕНІЦЯ дво-поверхова, двофронтна, добре положена, близько головного двору у Львові, на продаж. Реставрація і 3 скелі, має 40 убикцій. Зголошення до Адміністрації „Діла“ під шифром „Добра Будучність“. 1538 1-2

ГР. КАТ. церковний комітет в Троєщині малим п. Золочів приймає оферти на будову мурованої церкви в речинці до 15. III. п. р. — Підляни до перегляду на місці без ніяких з обох сторін зобов'язань. 1539 1-3

СТЕФАНОВІ ДРЕБОТІ, уродженому в 1900 р. в Бертниках ч. 78. згоріла військова книжка.

ЦЯНИНО чорне в добрім стані за 1450 зол. продасть „Монішоко“, Зіморівича 10.

ФОТОГРАФІ зі всіх вечірниць, балів і маскарад — можна дістати: Осолінських 6. „Спорт“, і Руська 20, „Союзний Базар“.

ХТО мав би яку відомість про Михайла Хацебича з Новини пов. Калущ, котрий як жошір 9-го п. п. австр. армії вийшов в 1914 р. зі Стрия на російський фронт і попав в полон, згодить довести негайно його жєні Корнелі Хацебич в Новини п. Калущ. 1530 1-3

РАДІОТЕХНІЧНІ ЗАВЕДЕННЯ

„НАТАВІС“

у Варшаві, Лодзі і Кракові. — Відділ у Кракові, вулиця Старовіельна 17, телефон 4590. 1540 1-2

поручає Радіоапарати всіх типів, — силідові частини краєві і закордонні. — Катодні лампи — Голосники. — Цілковиті інсталяції. Цінні низькі!

До Хвальної Відливарні Дзвонів Братів Фельчинських в КАЛУШІ

Підписаний гр. кат. Уряд парохіальний в Городецьці іменем цілої парохії складає ширі подяку за прислання дзвонів (2).

Дзвони солідно виконані — голос чудесний — гармонія прекрасна.

Підчас дзвонів ними люди з запертих віддихом слухають мелодійних тонів і жалі коли перестають дзвонити.

Тепер всі переконані, що заграничних дзвонів нам не треба, бо Хвальна Фірма зі своєї задачі, то є з достави добрих дзвонів, повні виказалася. І на цім місці ширі-сердечно бажаю Хвальній Фірмі дальших добрих і шасливих успіхів. — Ішасть Боже!

Городенка, 21. І. 1927.

о. В. Комаринський, парох.

РІЛЬНИКИМ і РІЛЬНИНИМ КРУЖКАМ доставляє вагоново і деталічно: ТОМАСИНУ СУПЕРФОСФАТИ — кісткові і мінеральні, ПОТАСОВУ СІЛЬ — краєву, ПОТАСОВУ СІЛЬ — страсбургську 40-42%, КАМІТ, АЗОТНЯК — мелений і гранульований, СІРЧАН АМОНУ, АМОНОВУ САЛІТРУ, ВАПНЯНУ САЛІТРУ, ВАПНО — палене — мелене, як також всілякі інші штучні навози, відаті: УСПУЛОН першорядну насинну залізаву, ZELIO — зерно і паста, одинокі певні середники проти мишей і щурів. 1456 3-10

ІОСИФ КАРРАХ — Львів, Косиошки ч. 18.